

Peras Nevenko

*"Tu leži Div,
Naš stid i sram,
Što bješe kriv,
Jer bješe Sâm ..."*
(A.G. Matoš)

Kako je napisao u svojoj oproštajnoj poruci: nije se mogao pomiriti s time da ostane zato enikom Platonove špilje. On koji je prošao tolika iskušenja i nezamislive patnje u najstrožim ameri kim zatvorima kroz gotovo 32 godine, nije mogao podnijeti hrvatsku "slobodu" koja mu je teže padala nego robija.

Zvonko isto tako nije mogao dalje trpjeti lavež Pavlovljevih pasa koji ga ni nakon svega nisu ostavljali na miru - narušavaju i njegovu privatnost, kleve u i ga i napadaju i preko medija. Neprestano mu name u i stigmu "zlo inca" i "terorista", kao da nije skupo i preskupo platio i preplatio svoju jedinu i najve u životnu pogrešku. On koji u životu nije ni mrava zgazio, u svojoj je Hrvatskoj bio prokazan kao najve i zlo inac. Kao da su se trudili zagor ati mu i otežati svaki trenutak. I kao da nije bilo dovoljno onih 11. 639 dana što ih je proveo u zajedni kim elijama s najgorim ubojicama, psihopatima i kriminalcima.

Malo je onih koji su za Hrvatsku dali ono što je dao on, ali mi živimo u zemlji u kojoj to baš i nije na cijeni.

Nacionalni romantik, revolucionar, idealist, ovjek koji je živio za ideju slobodne Hrvatske i stavljao je iznad svega, Zvonko Buši Taik, najbliži suradnik i prijatelj Ante Brune Buši a, oduzeo je sebi život prije 7 godina, u "slobodnoj" i "samostalnoj" Hrvatskoj o kojoj je sanjao i za iju je slobodu dao sve što živ ovjek može dati. Pucanj u Rovanjskoj, tog 1. rujna 2013. godine prekinuo je njegovu osobnu agoniju i ozna io kona ni izlazak iz Platonove špilje tog nepomirljivog borca za hrvatsku samostalnost i dostojanstvo hrvatskoga naroda, ali otvorio i mnoga pitanja na koja bi morali odgovoriti mi koji smo ostali iza njega i dopustili da sve završi tako.

Kakvu mi to Hrvatsku imamo i u kakvoj Hrvatskoj živimo, ako ljudi poput Zvonka u njoj ne mogu opstati? Kakva je to i ija Hrvatska u kojoj najbolji me u nama jedini izlaz pronalaze u tomu da podignu ruku na sebe - oni koji su željno i sa strepnjom ekali njezinu slobodu i žrtvovali se za tu slobodu do krajnjih granica?

Pri izricanju presude za otmicu zrakoplova i nesretnu pogibiju ameri kog policajca (zbog nestru nog vo enog postupka deaktiviranja bombe na platformi), sudac John. R. Bartels u zapisnik je izjavio kako "Gospodin Buši nije ni kriminalac ni terorist". Nakon što je Zvonko odslužio 15 godina zatvorske kazne, isti sudac piše Povjerenstvu za puštanje na uvjetnu slobodu SAD-a i izražava svoje razo aranje odlukom da e se eventualno pomilovanje kažnjenika razmatrati tek za 15 godina (dakle, nakon punih 30 godina odslužene kazne zatvora). U pismu što ga je uputio 23. ožujka 1992. godine, Viši sudac Bartels podsje a kako "Buši nije nikada htio da njegovo ponašanje izazove ne iju smrt, niti je prije po inio ikakav prekršaj", te da je njegov postupak "izazvala nekakva pogrešno usmjerena patriotska emocija koja se temeljila na neuspjehu Hrvatske da stekne nezavisnost od Jugoslavije". On i ovom prigodom, dakle, ponavlja kako Buši "nije terorist" i moli za ponovno preispitivanje ve donesene odluke kojom je Zvonkova agonija produljena za sljede ih 15 godina.

Naši doma i "suci" bili su mnogo stroži od Johna Bartelsa, Višeg suca Okružnog suda SAD, Isto nog okruga New Yorka. Oni nisu nalazili olakotne okolnosti. Nisu uzimali u obzir kako je posrijedi nesretan, koban rasplet jednog idealisti kog pokušaja da se krikne - da se svijetu kaže istina, istina o položaju naroda desetlje ima upregnutog u velikosrpski jaram i okovanog

komunisti kom diktaturom. Niti to da je uvijek proveo gotovo 32 godine u najgorim mu ilištima i prošao pakao koji ne prolaze ni najgore masovne ubojice.

A i kako bi kad je Zvonko Bušić za njih simbol onoga što nikad nisu željeli niti htjeli: slobodne i samostalne Hrvatske. Oni su rađanje ove zemlje i njezinu slobodu prihvatili zato što nisu imali kud, silom prilika, a ne zato što su to željeli.

Današnji svijet slavi Nelsona Mandelu, uvijek koji je kao lider i vođa terorističke organizacije pobio stotine ljudi - pa i desetke crnaca za kojima se prava "borio". Prije 27 godina dobio je Nobelovu nagradu za mir i ikona je lijevičara i liberala diljem Zemljine kugle, pojam za "demokraciju", "toleranciju" i "ljudsku slobodu" - baš kao da nije prolio potoke krvi i kao da nema na duši tolike živote.

A kod nas se, dragi moji Hrvati, od službenih vlasti zaobilazi grob Zvonka Bušića u Taiki. Kao da se time želi poslati poruka da za njega nema mjesta u nacionalnoj povjesnici. Kao da nam žele izbrisati iz memorije sve one drage i važne ljude koji su sanjali slobodu - i ne samo sanjali, nego se za nju i krvavo borili prije nego su oni sami znali tko su i gdje su im korišteni.

I nakon svega, poslije svih tih godina muka i patnji i konačnog povratka u Domovinu 2008. godine, Zvonko se pokušava politički angažirati i boriti za svoje ideje i dobrobit zemlje kojoj je poklonio cijeli svoj život. Samo tri godine kasnije odustaje. Zašto? Evo što o svemu kaže on sam u svome dnevničkom zapisu od 27. kolovoza 2011. godine:

"Prije tri godine izašao sam iz američkog zatvora, sretan što se vraćam domovini, u slobodnu i neovisnu Hrvatsku. Nažalost, sreća nije dugo trajala jer sam zatekao katastrofalno stanje. Bilo je očitito da političke elite naš narod i državu vode u propast...

Svjestan da samo ujedinjene domoljubne, suverenističke snage mogu preokrenuti negativne trendove u zemlji, svu svoju energiju usmjerio sam na objedinjavanje tih snaga. Glavni stožer zamišljen je kao tijelo koje će koordinirati ujedinjenje stranaka, udruga i istaknutih pojedinaca kojima je Hrvatska na srcu, rješavati eventualne nesuglasice i pomoći u određivanju izbornih lista. Nažalost, od samog početka krenule su podvale, spletki i nerazumijevanje. Probureni su špavači svih domaćih i inozemnih agentura, a kod mnogih u strankama i pokretima proradile su taštine, stranarenje i sebičnost. Iako je naša inicijativa naišla na dobar odjek kod dijela javnosti, političko jedinstvo zbog spomenutih razloga nije ostvareno, a ja sam osobno od nekih s tzv. hrvatske desnice prvi put bio napadan kao 'terorist', rušitelj jedinstva, lutka u nekim rukama, nepopravljivi idealist koji ne razumije političku stvarnost itd. Idealist sam bio, jesam i ostao jer mislim da život bez ideala nije vrijedan da se živi; terorist za neke jesam, za neke nisam, sam za sebe znam da sam bio borac za Hrvatsku; lutka u nekim rukama nikad nisam bio, a rušitelj hrvatskoga jedinstva nikad nisam bio i ne želim nikada biti! Zato se povlačim iz hrvatskog političkog života jer ne želim ni na koji način doprinijeti daljnjem usitnjavanju domoljubnih snaga u Hrvatskoj. Kao što sam jednom prilikom rekao, s vlastitim egom razrađunao sam se još u zatvoru. Stoga ne odlazim povrijeđen, nego razočaran i tužan, što do priželjkivanog jedinstva nije došlo. Tužan i zabrinut jer Hrvatska ne ide u dobrom smjeru. (...) Povlačim se iz politike da bih oslobodio mjesto onima koji možda znaju bolje i mogu više."

(Zvonko Bušić, Zdravo oko sjeđanja, Zagreb, 2014., str. 239-240)

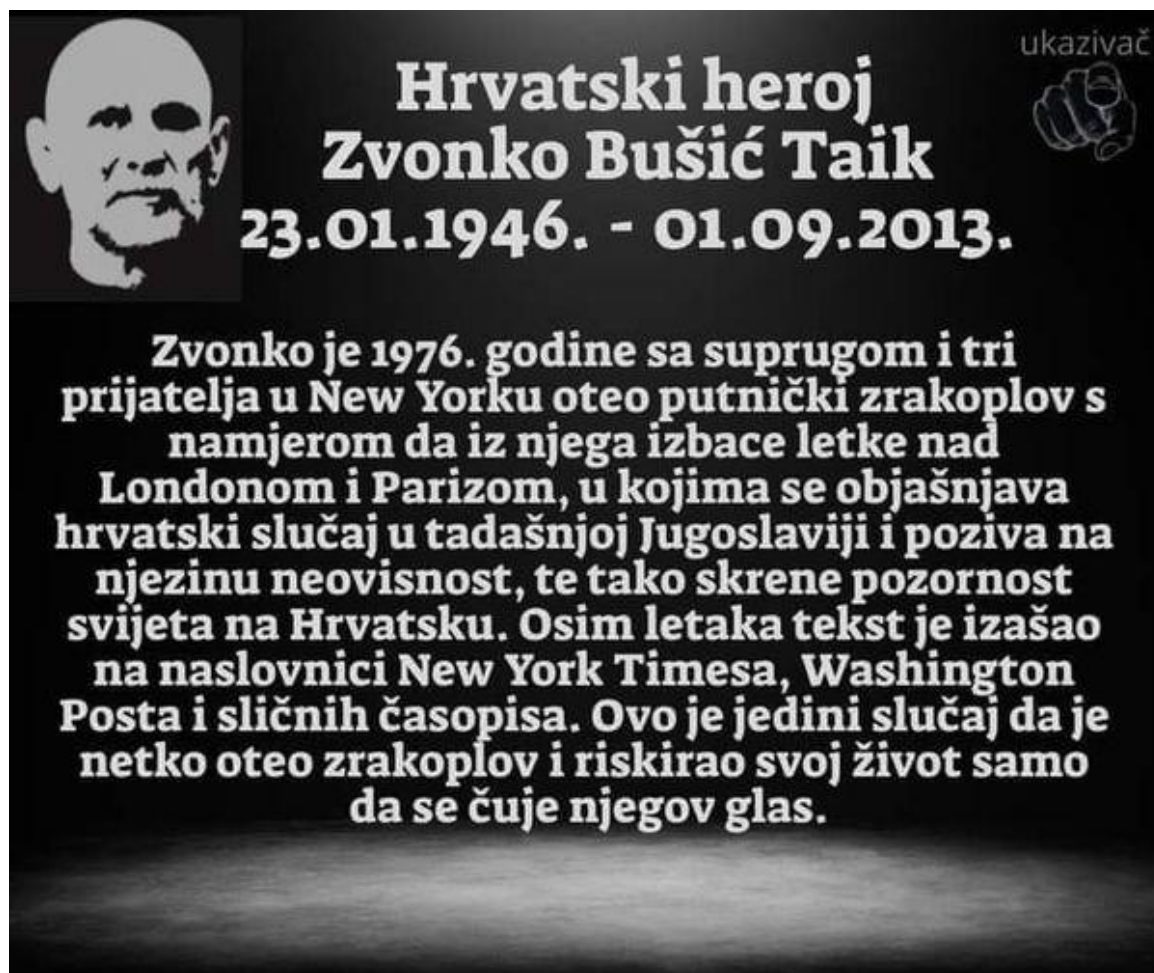
Posljednje dvije godine života, Zvonko Bušić u Taici proveo je gotovo izoliran od vanjskog svijeta, okružen nekolicinom najbližih prijatelja i u društvu svoje vjerne životne družice Julienne koja mu je uvijek bila i ostala oslonac.

Tog kobnog 1. rujna 2013. godine, iskoračio je iz Platonove špilje i otišao u vjenost. Hrvatska stvarnost bila je preteški teret za jednog idealista koji je na kraju izgubio vjeru u mogućnost bilo kakvih promjena na pošten način - onako kako je on živio i djelovao u svojih 67 godina, 7 mjeseci i 9 dana ovozemaljskog života.

To je za sve nas poražavajuća činjenica koju moramo uzeti u obzir kad god promišljamo o našoj stvarnosti. Ako u ovoj zemlji ne mogu svoje mjesto pronaći oni koji su prvi podigli hrvatski stijeg i nosili ga do kraja po cijenu žrtve vlastitih života, ako se zanemaruju očitosti istine a ostavlja

prostor za laž i mimikriju, ako smo poštenje, a i ideale zamijenili materijalnim probicima i sinekurama, ako nismo u stanju postići jedinstvo i dopuštamo da nas dijele, ako ne znamo što je naš nacionalni interes i kako ga ostvariti, ako su nam važnije vlastite karijere i osobna korist od općeg dobra - zaslužujemo li mi išta bolje od ovoga što imamo danas?
Zvonkova je smrt opomena i poruka. Jesmo li je u dovoljnoj mjeri razumjeli kroz ovih 7 godina?

Kris Malic

KOMENTAR:

Jakša Babarovi

U našoj zemlji živi petnaestak posto populacije jugo nostalgici i ne Hrvata, koji se uvijek borce za hrvatsku samostalnost mrziti iz dna duše, još u našoj zemlji žive potomci titovih šumskih razbojnika, od kojih mnogi ne mogu prihvatiti drugu budućnost Hrvatsku od titove! To vam sve skupa čini tridesetak posto stanovništva dobro umreženog u medijima i institucijama i izvršno vlasti! Većina ili onih sedamdesetak posto polovina ne izlazi na izbore zbog gluposti ili malodušnosti, a druga polovina glasa za desetak stranaka, tako da nema nikakvog političkog utjecaja! Zato veleizdajnici, potomci titovih šumskih razbojnika, etnici vladaju našom zemljom od 1945 do danas i bojim se da bez novog krvoprolića neće dobrovoljno promijeniti put!